

Timpul pisicilor

de

Beatrice Anghelache

2023

Mița

Eu una n-am fost înzestrată cu răbdare, dacă mă enerva ceva, nu stăteam mult pe gânduri și mușcam. Uneori și zgâriam, dar mai puțin. Când mușcam, mă răcoream. Mai

ales pe ăia care se băgau în sufletul meu. Zâmbeau și mă alintau, veneau prea aproape, așa, cu nerușinare. Era politicos să vină așa aproape fără să ceară voie? Poate mă gândeam la ceva în momentul ăla, poate rezolvam niște situații în gând.

M-am născut în Berlin-Köpenick, un cartier frumos și verde, parte cândva din Berlinul de est. Dar am emigrat împreună cu Bea și Romi în România și am locuit în cartierul Tei. Aveam aici păsări multe și felurite. Ai mei mereu mă rugau să merg cu ei pe afară, dar nu mi se potrivea mie așa ceva. Am fost o pisică fericită în casa mea, mai mult nu îmi trebuia, doar o căsuță și o fereastră.

Când stăteam la geam, lumea toată trecea prin fața mea. Nu prin față propriuzis, ci prin creier. Uneori vedeam cu adevărat lumea

când priveam, alteori o țeseam eu însămi, o croșetam, o umpleam cu realitate. Lumea avea nevoie de mine să o construiesc astfel, altminteri n-ar exista așa de bogată și de plină. Eu am fost Doamna care Țese. Priveam așa, în gol, și lumea ieșea din mintea mea, o lume fără pereche.

În ultimul timp la fereastra mea venea o porumbiță albă. Ne priveam doar, nu aveam nici o poftă să mă reped la ea, nici dacă geamul ar fi fost deschis nu i-aș fi făcut nimic. Era o vestitoare. Mi-a spus că nu mai am mult de trăit. Eu i-am răspuns că nici ea nu mai are mult și dă colțul, un uliu îi va rupe căpușorul și va zbura sus cu el, lăsându-i restul corpului în stradă, în văzul tuturor. Nu i-am ascuns nimic, am vorbit ca două știutoare. Ea s-a uitat în sus spre cer cu ochii mijijiți și mi-a spus:

-Al naibii uliu, o să între el pe aici printre blocuri să mă caute?

-Păi nu pe tine te caută, dar ești albă și strălucitoare, pe tine te găsește prima.

-Bine. Te cred, că și tu ești o vestitoare și o știutoare. Asta e. Doar nu e nimic de făcut. Merg să văd dacă doamna de la etajul 1 mi-a mai lăsat arpacaș. Mai trec și mâine pe la tine, că mi-e în drum, a spus porumbița.

Am fost bolnavă mai mulți ani decât credeau Bea și Romi. Când m-au dus ei la doctor și au aflat că am hipertiroidie, deja slăbisem și nervii mei erau praf, că așa e boala asta. Nu mai aveam chef

de mușcat, nu pe ei. Doar dacă venea vreun musafir care vorbea tare, atunci îmi venea cheful, și încă mai puternic decât în tinerețe. Și numai când voia musafirul să meargă la WC, acolo nu mă vedeau ai mei că sunt pusă pe rele. De nervi aș fi sărit la gâtul intrusului, dar desigur, ajungeam numai până sus la picior și haț, îmi înfigeam un pic colții. Și gata, ajungea pentru ziua aceea, pentru că după aceea musafirul fugea și vorbea mai încet tot restul vizitei, care se mai și scurta cu ocazia asta.

Eu am fost mulțumită în casa mea. În primul rând am avut foarte multe ocupații și cea mai importantă a fost pictura. Îi spuneam lui Bea cum să picteze. Orgoliul ei de artist o împiedica să vadă că de fapt nu pictează ea ci eu. Eu am fost Doamna Care Pictează. Dacă n-aș fi fost acolo, în cameră, n-ar fi avut nici un pic de imaginație și n-ar fi putut picta nimic ca lumea și ar fi suferit mult, pentru că pentru ea pictura e un lucru atât de important. Îmi fac griji, după ce plec, cine o să o mai ajute? Cât de greu o să îi fie că n-o să mai poată picta bine! Ar picta doar ce vede cu ochii ei , ceea ce e mult prea puțin. Flori, fructe, obiecte – prea puțin. Arta e despre lumea aia pe care o crezi tu în mintea ta și apoi o împarți cu alții. Eu ceea ce creez nu prea împart cu alții, că nu simt nevoia. Doar cu ea mai împărțeam, săraca, pentru că în general nu e prea plină de imaginație, de-aia îmi fac și griji acum. Am mai fost ocupată și cu Romi să viseze. Visa Romi de spârgea. Când se culca, mă așezam pe brațul lui și îi spuneam cum.

Ajungea lin în orașe depărtate și foarte, foarte însorite, printre copaci înfrunziți niciodată golași, vorbea cu oameni necunoscuți și întotdeauna era și Bea cu el. Bea nu își aducea aminte de vis și de faptul că era și ea acolo. S-ar fi speriat dacă, povestindu-i Romi, și-ar fi dat seama că au visat același lucru. E totuși ciudat pentru ei. Ei nu înțeleg bine lucrurile astea. De exemplu, dacă ar fi visat amândoi un oraș ca Barcelona, dar care nu e Barcelona, și Bea l-ar fi pictat a doua zi? Și el l-ar fi recunoscut și i-ar fi spus că și el tot pe ăsta l-a visat? Atunci sigur ea s-ar fi speriat! El nu s-ar fi agitat chiar așa de rău, are nervii mai tari, un pic ca mine. Are, ca să înțelegeți mai bine, vibrații înalte. Dar doar eu am fost Doamna care Visează. El e cel care primea visele ca pe niște fuioare încolăcite, le despletea cu gândul, le primea în sufletul lui. L-am învățat demult cum să facă, de când eram foarte mică și am ajuns la ei. Întotdeauna el m-a înțeles foarte bine. Bea spunea că sunt numai dinți și gheare, un cactus mic și feroce. El zâmbea, știa că asta e o prostie, cum să fiu eu un cactus? Eu eram Doamna care Transmite.

Acum va trebui să se descurce singuri, eu trebuie să plec. Ne despărțim și ei suferă. Azi nu pot să am și grija lor, sunt ocupată cu ale mele. Eu nu sufăr. Eu sunt Doamna Care Pleacă. Pe oamenii mei îi las cu amintirea anilor în care m-au iubit. Eu sunt Doamna De Neuitat.

Mă desprind cu un mic efort și îi privesc cum plâng. E bine. Totuși, cum m-aș fi simțit eu dacă n-ar fi plâns? Dar nu vor plânge mult pentru că i-am învățat și asta: În viață trebuie să te bucuri.

Mă desprind din nou și zbor cu ușurință printre copacii înfloriți din cartierul Tei.

Nu simt o mare diferență acum, poate sunt un pic mai ușoară. Aș vrea să văd și eu marea. Ei au tot mers la mare și mi-au povestit. Le plăcea atât de mult, încât veneau schimbați, visători, veseli, ca niște pisici aproape. Ei, acum mi-aș dori să merg acolo, așa mă gândesc eu că trebuie. Și nu e departe, închizi ochii și ești acolo. Marea se vede bine acum. Cum să spun, e foarte întinsă, plată dar nu linsă ci neregulată, și miroase a proaspăt, așa, ca mine când mă spal. În albastrul acela sunt multe nuanțe, e frumoasă ca o pictură. Nu, e mai frumoasă decât orice pictură. E cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată, iar cerul e senin și albastru de parcă m-ar sărbători pe mine, Doamna Mării. Fără Romi și Bea n-aș fi știut niciodată unde trebuie să ajung. E bine că am fost mereu atentă la ce vorbeau și la ce simțeau, nu, nu atentă, ci una cu sufletele lor. Eu sunt Doamna Care Iubește.

Iar acum sunt acolo unde ar trebui să fiu. Acesta e acel minut terminus care nu se va sfârși niciodată, albastrul acesta e veșnicia mea.

Mia

În frumosul nostru apartament bruxellez trăiește o familie numeroasă. Cea mai importantă pentru mine e doamna Pușa. Ei spun că nu e mama mea, dar eu

nu prea cred una ca asta. E o pisică neagră, faină rău și tare înțeleaptă. Ca ea aș vrea să fiu, dar nu pot, pentru că lumea e plină de posibilități, un pic dacă stau locului, simt un vânticel pe la nas și mă duc repede să văd de unde vine. Și dacă mai poartă cu el vreo mireasmă, chiar nu pot sta locului. Viața e un lucru tare interesant și plin de minunății.

În momentul asta în toată casa miroase a ars, dar într-un mod foarte plăcut. Se cheamă parfum de Clătite și durează aproape toată ziua. Camera cu parfumuri se cheamă Bucătărie, dar acolo nu am voie să intru decât până la a doua linie desenată pe podea lângă ușă. Când încerc să intru mai departe, cineva pocnește din palme și spune tare “E, e, e, e” și eu sar că arsă. Bineînțeles, revin la bucătărie în câteva minute și povestea se repetă și iar se

repetă, până simt un alt vânticel, venit de afară, și plec la geam să văd ce se întâmplă într-acolo.

Toată casă noastră e foarte albă, mobilă e albă, pereții sunt albi, tablourile sunt deschise la culoare și ele și reprezintă toate un cer lăptos, cerul altfel decât cel de la geam, dar în felul lui încă și mai ceruliu și mai noruliu. Sunt pictate de Stela! Dacă cerul din tablouri ar fi la fel ca cel de la fereastră, atunci am avea mai multe ferestre, dar ar fi o păcăleală, pentru că ele sunt mereu închise și dinspre ele nu vine nici un vânticel.

Eu și doamna Pușa am împărțit rolurile la noi în casă. Chiar acum Stela s-a apucat de lucru și eu trebuie să o ajut. Ea creează bijuterii. Astea sunt niște bucățele de metal foarte strălucitor pe care oamenii le poartă ca să se vadă mai bine unii pe alții și să nu apară confuzii, pentru că ei nu văd așa bine și nici nu simt mirosurile la fel de bine ca noi. De aceea noi trebuie să avem mare grijă de ei. Acum, când Stela lucrează la bijuteriile ei de argint, aur și cristale de toate culorile, eu trebuie să mă cațăr tocmai sus pe o bârnă învelită în sfoară și o supraveghez. Apoi îmi dau drumul jos drept pe pat și merg să cercetez mai îndeaproape ceea ce a făcut ea. Dar, bineînțeles, dacă începe să bată un vânticel, îl simt imediat și mă duc după el. E deajuns ca cineva să respire adânc sau să facă o mișcare mai bruscă și se creează un curent mic de aer, iar eu trebuie să merg acolo pentru

că sunt curioasă ce s-a întâmplat și dacă nu cumva e vorba și despre mine.

Doamna Pușa nu pleacă să își astâmpere curiozitatea. Ea are datoria să stea și mai ales să doarmă cu Stela și să îi transmită în vis tot ce e mai important de știut despre viață, lucruri fără de care omul nu poate trăi. Așa mi s-a explicat mie. Eu nu știu să îi transmit pentru că sunt mică și puțin cam neatentă. Uneori mi se pare că încep și eu să mă concentrez un pic mai bine, dar dacă simt un mic vânticel, ceva, cum vă spuneam, tot trebuie să merg într-acolo.

Cel mai mult și mai mult în viață mie îmi place să mă joc cu Fulgul. E vorba de un fulg mare și frumos care zboară prin camera cu mare viteză și deodată devine atât de important să îl prind, că simt că mi-aș da și viața pentru asta. Dar... nu îl prind niciodată! Zboară din ce în ce mai repede, și eu sar pe podea, pe canapea, iar pe podea, apoi pe scaun, apoi pe pervaz, apoi iar pe podea. Oamenii mei cred că ei mișcă Fulgul prin intermediul unei mici undițe, dar eu știu că el e viu și liber și nu se lasă prins. Fulgul e partea cea mai importantă dintr-o pasăre. Cine îl prinde, devine el însuși o pasăre și poate zbura oriunde dorește. Și cel mai frumos și puternic lucru din lume e o pisică-pasăre. I-am explicat doamnei Pușa dar ea nu crede în puterile astea. E convinsă că cea mai puternică pisică trăiește în cer și nu zboară niciodată,

doar discută și sfătuiește pisici iar ele aud sfaturile în gândul lor și trebuie să asculte. Eu sunt foarte cuminte și o ascult pe doamna Pușa.

Stela e cel mai frumos om din lume, are părul blond și fin ca o coadă de pisica, dar mult mai mică și nici nu poate să îl miște după voie. Are ochii mari ca noi, verzi și plini de dragoste. Îmi place să mă uit în ochii ei cât pot eu de mult, dar eu pot destul de puțin. Și ea se uită în ochii mei mari și albaștri și îmi spune că mă iubește. Eu dorm cu ea, pe burtica ei, iar Pușa doarme pe capul ei.

Îmi mai place să dorm și cu Andrei, simt ce visează el, e singurul căruia îi pot visa visele. Acele nopți în care visam împreună sunt a două mea viață, neștiută de nimeni, o mică viață furată de la Andrei. El visează deseori că merge pe bicicletă. Poate pedala o noapte întreagă și poate revedea niște ținuturi îndepărtate din Franța sau Thailanda, din România sau Belgia - toate niște câmpuri largi, cât vezi cu ochii doar verde . Suntem 2 călători pasionați, doar că nu visează niciodată că zboară. Cel mai mult e atașat de un loc din România unde locuiesc bunicii lui pe care îi vizitează adesea, nu doar în vis, chiar se duce la ei și stă acolo în sat și nu se mai satură. Mi-ar plăcea să merg acolo, deși din visele lui reiese că locurile sunt pline de câini foarte mari, serioși și puși pe hartă. Mai presimt și că bunicii lui, dacă ar observă că

sunt pricepută la cățărat, m-ar pune la muncă , de exemplu la cules mere.

În seară asta am prins de veste printr-un vânticel călduț că cineva a lăsat geamul deschis la salon. S-a mai întâmplat și altă dată, ziua în amiază mare, să plec hai-hui numai un pic, dar noaptea nu am prea reușit. De la etajul 5 orașul se vede minunat. Și cartierul Saint Gilles e plin de forfotă. Terasile restaurantelor sunt ticsite de lume veselă.

Acoperișul e încă fierbinte de la soarele din timpul zilei și simt cum în aer se încrucișează vânticele cu miros de friptură argentiniană de la restaurantul de de pe Rue de Moscou, cu parfum de falafel din Rue de la Forge și un parfum de pește de la 1001 de nopți. Nu știu pe care îl prefer , trebuie să mă iau după toate! În plus, în aer se agită lilioci și fluturi care mă atrag grozav. Un liliac nu are fulgi și totuși zboară, oare eu de ce nu pot să zbor? Sigur nu pot? Uite, dacă îmi dau drumul de aici oare nu pot să cobor până pe balconul de dedesubt? Ba uite că pot, și pot și să cad în picaaaaj până jooooos, pe trotuar, și de acolo pot să zbor înapooooi până suuuus! Și de sus pot să zbor până la Rue de la Forge și apoi până la catedrala Parvis de St Gilles, unde n-am fost niciodată dar mi-au povestit despre ea! Pot să ajung și în Marolle! Un stol de găște egiptene au plecat din place Flagey și zboară către est,către Forêt de Soigne, pădurea fără de sfârșit a

Bruxelles-ului. Să mă iau după ele, doar ele mă pot înțelege, pentru că și eu, ca și ele, sunt făcută pentru zbor.

Oamenii mei au găsit jos o pisică nemișcată pe trotuar și sunt foarte supărați. Dar nu sunt eu, eu uite, zbor peste tot. Când mi-e dor, mă duc și mă uit la ei prin fereastră iar doamna Pușa, singura care mă vede, vine repede și stăm un pic de vorbă și apoi eu zbor mai departe.

Burtică

nume de cod Bizu

Când am deschis ochii pentru prima dată, în jurul meu erau 5 căței mici într-o cutie de carton. Era cald și bine între

atâtea corpușoare și ne simțeam minunat împreună, dar într-o zi mama, o cățea galbenă și sfrijită, a început să mârâie la mine arătându-și colții . Și atunci am auzit o voce zicând: "Lasă-l în pace! Lasă-l în pace! Nu mușca pisoiful!" O mână de femeie m-a luat pe sus și m-a dus acasă la ea. De atunci nu mi-am mai văzut frații căței niciodată.

Acum trăiesc în familia mea cea nouă, mama Vivi și tata Ion, în Brăilița. Mai am și o mamă moale și pufoasă numită Păturică și din colțul ei sug nițel când îmi e dor de căței. Aici am o viață liniștită și curtea noastră e cel mai frumos loc din lume.

Am multe bucurii în viață. Mai întâi și întâi mă fâțâi cât pot eu de mult pe lângă cușca câinelui Codiță, care moare de necaz, dar n-are ce să îmi facă, e legat bine cu un lanț. Ce viață are el și ce

viață am eu! Eu mă sui în copaci, pe casă, pe gard, el, de atâta foit în jurul cuștii, nu mai are iarbă sub el ci doar colb care se ridică și îl îneacă atunci când se rotește ca nebunul trăgând de lanț. Mi-e milă de el, dar lui nu i-ar fi milă de mine dacă m-ar prinde. Uneori visez că rupe lanțul și mă mușcă de gât și atunci chiar îmi trece toată mila.

Altă bucurie a vieții mele sunt florile din curte pe sub care mișună vietăți mici, frumos colorate. Domnișoare cu umbrelă și pălărie merg la braț pe sub mușetele și troscot, vin și niște domni cu mustață și uneori dansează împreună. Când dansează cu ei, fetele acelea frumoase tot mie îmi fac cu ochiul și îmi trimit bezele. Mi-au pus și un nume de cod: Bizu. Și eu mă întind în iarbă, ascult romanețe și valsuri și privesc la ei. Când au timp, stau la taifas cu mine și îmi povestesc cum decurg lucrurile pe front. La ei, în lumea lor, e război de vreo 3 ani. Un război mare de tot. Unii dintre bărbați au capul sau vreo mână pansate, alții chiar și câte un picior lipsă. Nu înțeleg cum de le mai arde de dans, dar ei spun că sub amenințarea morții te apucă dansatul, cântatul și mai ales iubitul. Le-am zis că eu nu prea știu cum e cu iubitul, nu mi s-a întâmplat, ei s-au uitat la mine sub codiță, au râs și au zis că nici nu o să mi se întâmple, pentru că probabil m-au dus la doctor când eram mic.

Pentru ei casa din curte nu există, pe atunci ea încă nu fusese construită, curtea noastră odinioară era o grădină de vară într-o livadă de gutui și o sală de bal unde lumea venea și se veselea, până când într-o zi a fost bombardată. Dar ei nu au plecat, au rămas pe poziții la noi în curte, așa, mici cum sunt. Au tot ce le trebuie pentru o viață nesfârșită, vinul curge în pahare, platourile cu fripturi de la Dobrogeanul nu se termină niciodată, prăjiturile vin din centru de la cofetăria Select și ei le mănâncă pe toate cu mare desfătare. Le-am adus niște gutui mari din pomii noștri, dar ei nu le văd, așa cum nu văd nici casa. Doar pe mine mă văd. Într-o vreme le povesteam mai multe, că tocmai s-a asfaltat strada, că de-a lungul Dunării s-a mai construit o șosea care leagă Brăila de Galați și e mult mai scurt drumul cu mașină între ele, că s-a inundat lunca și au apărut țânțari și mai mulți, dar ei nu mă cred. Când le-am mai spus și că se construiește un pod peste Dunăre, au zis că sunt un mare visător. Nu le mai povestesc din vremea noastră, mai bine să tac și să las bietele suflete să trăiască așa cum vor ele.

Mai am un loc care îmi place mult, podul casei. Acolo sunt depozitate tot felul de lucruri vechi de-ale lui tata Ion. O mașină de cusut Singer, pentru că părinții lui au fost croitori amândoi. O portieră și o roată de la Dacia lui 1100 albă, pe nume Bianca. O vitrină veche cu un geam întreg și unul spart. Șuruburi și șurubele, ceasuri, radiouri, biciclete, letconul, o chitară crăpată,

vreo 3 aparate foto, multe oricum. Toate lucrurile astea i-au aparținut lui și ele îl cam țin minte. Vorbesc serios!

Noaptea stau treze și povestesc despre el și eu ascult, dar mă prefac că moțai. Când cred ele că nu mai sunt atent, încep să se foiască și să zbârnâie toate la unison. Mașina de cusut țacăne încetișor, roata se învârte că nebună, radiourile pornesc în șoaptă și ele, lucrurile încep să trăiască viața lor cum erau ele obișnuite. Când ajung să rezoneze cu adevărat toate între ele, în vitrină încep să se vadă imagini din casa tinereții lui tata Ion, ca într-un film. Ele îi spun casa de pe Grației. Acolo se vede tata Ion tânăr, sănătos și vesel. O ia în brațe și o sărută pe mama Vivi, repară la Dacia 1100 și la aparatele de radio, desface și face la loc ceasuri de toată mărimea, cântă la chitară și face fotografiile pe care și le developează singur. Am ajuns să știu nespuse de multe despre el din vitrina aia care cunoaște drumul spre trecut. Nu mi-am imaginat că au fost vreodată așa de tineri. Numai sper să nu facă nimeni curat în podul cu lucruri.

Dacă stau și mă gândesc, am mai multe vieți. Una în curtea noastră de lângă Dunăre, altă între flori unde nu s-a sfârșit războiul, alta în casa din stradă Grației, și mai am și altele, dar acum nu mai am timp să mai povestesc. Mă duc să mă odihnesc că sunt puțin obosit, nu e ușor să trăiești mai multe vieți.

Buricel

Suntem în 1990 și a fost o iarnă grea. Eu sunt un motan de pripas din Bozovici, în valea Almăjului, și n-am nici casă și nici masă. Noaptea urc în singurul bloc al comunei până la etajul 4, unde sunt câteva

apartamente goale, și mă mai încălzesc puțin. Ziua umblu pe unde apuc. Sunt un motan neînfricat, dar a fost frig și vă spun drept, dacă nu era profesoara Bea, m-aș fi dus pe copcă. Noroc cu ea și cu laptele din bidonul galben de 2 litri. Îl cumpără dintr-un sat vecin, de la Prigor, unde predă chimia și fizica. Laptele e proaspăt muls în fiecare dimineață și ea îl aduce când ajunge de la ore cu autobuzul. În fiecare zi beau și eu pe săturate. Bea mă iubește foarte tare, dar oricât m-ar iubi, nu mă poate pofti în casă decât pe furiș, pentru că stă în gazdă la două bătrânele săsoaice foarte simandicoase care nu lasă motăneii în camere.

Profesorii cei noi, Bea și Romi, au ajuns la noi în 1989. El predă la liceu în Bozovici, ea la școală generală din Prigor. Venetici și tineri, nu știu să gătească și mănâncă la cantina liceului. Aduc de

acolo oase de pui și alte bucățele bune, toate ajung în burtica mea. Uneori cumpără de la măcelăria din centrul comunei niște copane mari de pui și le pun în cuptorul cel mic de la sobă, unde se frig minunat, și atunci eu sunt cel mai fericit. La noi la munte se găsește carne câtă vrei la măcelărie, iar la piață se vând și ouă și lapte. Și cam atât. La noi nu cresc legume. Oamenii ar avea nevoie și de legume. Mie nu îmi plac dar lor chiar le trebuie și chiar n-au. Spune lumea și mai aud și eu că în toată țara noastră nu e carne. Doar la noi e mereu pe săturate. Pâinea vine odată pe săptămână, mare, neagră și pietroasă, dar foarte bună la gust. Are și puțin nisip înăuntru, dar cui îi pasă, merge bine cu lăptic.

La noi în Almăj totul e mai altfel și găsești tot felul de nații, sași, sârbi, unguri, austrieci, turci. Pe turci îi vedem doar noi, pisicile. Oamenii cred că ei au plecat demult. De fapt au rămas destui care păzesc comorile și nu mai scăpăm de ei. Unii sunt răi, alții cumsecade, dar uite, ăsta din curtea familiei Schuster e rău, un afurisit de bei cu musteți mari care stă la ei în chioșcul din curte. Noaptea toți turcii comorilor din Bozovici se adună în curte la doamnele săsoaice (de-ar ști ele!) și petrec până în zori cu beiful cel mare.

Comori sunt multe, unele mai mari și altele mai mici. Asta din curte e mare, sub chioșc și un pic înspre magnoliu. Mai sunt niște bănuți de aur mai înspre fântâna secată, și încă un pistol austriac

aproape de toaleta din curte. Un ofițer austriac umblă și el noaptea, nebunul, dă târcoale la pistol, noroc că îl mai ia la goană turcul cel trufaș. Nu e de mirare că lui Bea îi e foarte frică să meargă noaptea în fundul curții la toaletă, simte ea ceva, așa că eu o însoțesc întotdeauna până acolo și înapoi.

Nimeni nu știe de comoara asta, un sipet plin cu cocoșei. Alții și-au săpat curțile și au găsit comorile turcești, le-au găsit și s-au îmbogățit. Se știe cine. S-au căsătorit între ei că să păstreze galbenii în familie iar turcii care îi păzeau s-au răzbunat groaznic pe copiii lor, care s-au născut bolnavi. Nici mie nu îmi plac comorile astea. Bea stă în chioșc și pictează iar flăcăruile comorii îi ling picioarele și turcul comorii îi fumează în nas. De unde să știe ea? Eu miorlăi să îi spun lui Bea, dar nu mă înțelege. Ea stă pe băncuță din chioșc și visează cu ochii la dealul Crîst, cel cu 3 cruci, sau pictează magnolii.

Cele 2 săsoaice proprietărese, doamna Armbruster și domnișoara Schuster, parcă bănuiesc ceva, că nu se așează niciodată în chioșc. Ele umblă prin grădină sprijinindu-se una de alta, pentru că una are artroză la șold și cealaltă e adusă de spate și nu pot merge decât împreună. Arată că două ciupercuțe umblătoare care culeg flori dar nu se așează nicicum pe undeva prin curte. Stau doar în camera lor la fereastră, acolo brodează și cos. Ele nu

visează și nu pierde vremea, sunt două doamne foarte respectabile.

Zice nea Pufiță, prieten cu motanul domnului Ruva de la primărie, că pe stradă principală au fost lupte aprige în '44 iar casa Schuster, care fusese băcănie cândva, a ars atunci și a fost reparată în mare parte.

Ce ghinion că n-au găsit comoara atunci când cu reparațiile, și nici mai târziu, când au construit chioșcul. Pentru că, uite, Bea s-a cam îmbolnăvit stând atâta acolo și pictând. Se gândesc acum să se întoarcă la oraș în curând. Poate ar fi rămas în Bozovici dacă nu era afurisitul de bei cu comoara lui cu tot să o îmbolnăvească. Cine o să îmi mai dea mie lapte dacă Bea pleacă? Băbuțele ciupercuțe nu pot suferi pisicile, la ele totul trebuie să fie curat-imaculat în căsuța lor cu mobile Biedermeyer dar cu toaletă în fundul curții.

Bea tușește rău și aparatul cu raze X de la dispensar s-a stricat. O să trebuiască să plece în curând. Domnul doctor de la Timișoara și domnul geolog din București, ceilalți 2 chiriași, or să plece și ei. În țară a fost revoluție și oamenii de acum înainte se pot muta în voie. O să le pară rău la toți după Bozovici. Îi blestem eu să nu îl uite niciodată. Să nu uite dealul cu trei cruci, pășunile pline de ciuperci și mure, pădurile ruginii de toamnă. Să vină vremea când

toți să viseze să își cumpere casă la țară, dar atunci să fie scumpă. Să mai vadă sate doar din goana mașinii sau la televizor.

Pufița

În viața asta iubesc cel mai mult lumina soarelui, mai ales felul cum cade ea printre frunze. Prin caisul, prin teiul și prin dudul din curtea noastră de pe strada Grației. Eu mă cațăr fericită și cu coada în

vânt, că asta e bucuria unei pisici pe lume, să stea în pom cât poate ea de mult și să îi sfideze pe toți de acolo de sus. Țuchi aleargă lătrând în jur cu foc și cam fără demnitate, și-ar dori să mă dau jos și să ne jucăm. El e un cățel alb și frumos cu ochii negri și strălucitori, dar nu e foarte deștept, prea e vesel toată ziua, prea nu stă și el pe gânduri niciodată. Abia așteaptă să vină cineva să îl strige: Țuchi, hai la mașină, și el o zbughește în excursii și plimbări. Zici că pentru asta trăiește. Pe mine nu mă interesează călătoriile îndepărtate, curtea mea și visele mele sunt de ajuns ca să nu mă plictisesc niciodată. Ce atâta fâțâială!

La noi vine des Bea cea mică. E mică și de ani, și de statură, și e foarte slabă pentru că nu mănâncă. Țsta e marele nostru noroc,

tot ce prindem mai bun și mai gustos în viața asta cade pe furiș sub masă din lingura ei drept la noi în botice, asta când nu se uita Mamaia și Tataia, care o păzesc ca niște ulii să bage în gură fiecare duminică. În rest, când nu vine ea, mâncăm doar pâine și mămăligă și roadem oase.

Când vine Bea, doarme în cameră la Jeni, care e mătușa ei tânără și frumoasă.

Jeni are o voce minunată. Spiritele i-au și spus: ai vocea lui Elvis Presley și corpul Nadiei Comăneci. E drept, cam curge muzica în familie, și părinții ei, Mamaia și Tataia, sunt coriști la biserică la Sfântul Ion iar frate-su cântă la chitară muzică veche. Un deget de-al lui e mult mai scurt, de la un accident de pe șantier, ceva cu o macara, dacă îmi amintesc eu bine. Dar și așa atinge cu un mic salt grațios al mâinii coarda de care e nevoie în piesă. În curte răsună mereu muzică de la un tranzistor vechi dat la maxim ca să acopere veșnicul zăngănit al mașinii de cusut a lui Tataia. Toată familia e muzicală.

Serile Jeni cântă la cluburi și restaurante cu vocea ei adâncă și puternică. Ajunge înapoi pe la 3-4 dimineața dar nu se culcă, mai întâi își dă în cărți vreo oră, două, și discută și cu spiritele. Bea se agită fericită ca nu mai trebuie să doarmă și urmărește cum pliciuiesc cărțile de joc când se lovesc una de alta, cum zboară

reginele, junii, regii, inimile roșii și negre prin pat. Eu privesc bobii de porumb cum se duc dintr-o grămăjoară în alta și intru în joc cu bucurie. Bea își pune la gât toate mărgelele pe care le găsește atârnate la oglindă iar pe mine mă îmbracă în rochițele păpușilor ei, ceea ce mă enervează. E drept că îmi stă bine cu aia albastră, elegantă, de catifea cu ape. Apoi se apucă și aleargă prin cameră și bolborosește poeziile ei caraghioase auzite prin cartier.

Jeni îl ia la dans pe Țuchi prin cameră și îi cântă cu ardoare ceva inventat de ea, ceva care nu cred că s-a mai auzit altundeva pe lumea asta, și care sună cam așa:

“Țuchilia mumuțui, mumuțui, mumuțui! “

Nu am văzut femeie mai jucăușă. Noi, pisicile, spunem că un artist e copilul care a supraviețuit maturizării și domesticirii și în cazul lui Jeni e adevărat.

Mamaia și Tataia ne strigă supărați de dincolo să ne potolim, și până la urmă mergem la culcare. Nu e de mirare că dormim apoi până la amiază.

Am fi toți tare fericiți. Dar Jeni vorbește din ce în ce mai mult cu spiritele și a devenit ceva mai posacă. Cărțile de joc o înveseleau, îi dădeau doar vești bune, de dragoste și de mers la drum și de dușmani care dădeau de-a-ndăratelea. Spiritele și vocile însă nu îi

spun lucruri bune. Și totuși ea le ascultă orbește. Zilele trecute și-a ars cărțile din bibliotecă la sfatul lor. Și-a ferfenițit pozele, a decupat toți oamenii din ele, am rămas doar noi cu ea în poze.

Noi, pisicile, știm că fiecare dintre noi are câte un talent important, profund, pe care oamenii nici nu îl bănuiesc. Eu sunt înzestrată cu darul vederii în viitor, nu-mi trebuie cărți de joc, bobii, farmece sau spirite, eu știu ce o să fie și știu că lucrurile n-or să se termine cu bine. Jeni nu o să se facă bine.

Dar Mamaia și Tataia or să trăiască mult în casa de pe strada Grației, până la adânci batrâneți. Când eu o să mor, or să mă îngroape la rădăcina tufei de trandafiri de la geamul lor și pe Țuchi la fel.

Bea a crezut mereu că și ea o să aibă vocea lui Elvis Presley și că o să ajungă muziciană, de vreme ce toți în jurul ei cântau cu foc. Dar n-o să fie așa, spre marea ei surpriză o să aibă o voce mică și oarecare. Și o să fie prea leneșă să învețe ca lumea chitara clasică, o să zdrăngăne doar niște folk în studenție.

Dar o să își caute prietenii din copilărie, pe mine, pe Țuchi și pe Jeni, în toți oamenii pe care o să îi întâlnească în calea ei de-a lungul vieții. De multe ori o să ne și găsească și o să ne iubească în feluritele ființe care or să o înconjoare.

Creative Commons

Textele și ilustrațiile pot fi copiate și distribuite, dar numai în scopuri non comerciale și cu menționarea numelui autorului